

Cartea Urantia

<< [Capitolul 148](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 150](#) >>

Capitolul 149

Cel de-al doilea turneu de predicare

149:0.1 (1668.1) CEL de-al doilea turneu de predicare publică în Galileea a început duminică 3 octombrie, anul 28, și a continuat timp de aproape trei luni, luând sfârșit pe 30 decembrie. A participat la acest efort Iisus și cei doisprezece apostoli, asistați de corpul nou recrutat de 117 evangheliști și de numeroase alte persoane interesate. Pe parcursul acestui turneu, ei au vizitat Gadara, Tolemaida, Iafia, Dabarita, Meguido, Iezreel, Scitopolis, Taricheea, Hipos, Gamala, Betsaida-Iulias și un mare număr de alte sate și orașe.

149:0.2 (1668.2) Înainte de a pleca în această dimineață de duminică, Andrei și Petru i-au cerut lui Iisus să fixeze definitiv atribuțiile noilor evangheliști, dar Maestrul a refuzat zicând că nu ținea de domeniul lui să facă lucruri pe care alții le-ar putea face într-o manieră mai acceptabilă. După ce au chibzuit cum se cuvine, apostolii au decis că Iacob Zebedeu va fi cel care să fixeze atribuțiile. La sfârșitul comentariilor lui Iacob, Iisus le-a zis evangheliștilor: „Mergeți acum

și faceți lucrarea cu care ați fost însărcinați și, mai târziu, când vă veți arăta competenți și fideli, vă voi conferi hirotonisirea pentru a predica evanghelia împărăției.”

149:0.3 (1668.3) În cursul acestui turneu, numai Iacob și Ioan au călătorit cu Iisus. Petru și ceilalți apostoli au luat fiecare câte doisprezece evangheliști, și au păstrat cu aceștia un contact strâns în timp ce și-au continuat munca de predicare și de propovăduire. Îndată ce credincioșii erau pregătiți să intre în regat, apostolii le administrau botezul. Iisus și cei doi tovarăși ai lui au călătorit mult în cursul acestor trei luni, vizitând adesea și două orașe în aceeași zi pentru a observa activitatea evangheliștilor și pentru a-i încuraja în eforturile lor de a întemeia regatul. Tot acest al doilea turneu de predicare a fost mai ales un efort de a permite acestui corp de 117 de evangheliști recent formați să dobândească o experiență practică.

149:0.4 (1668.4) În această perioadă, și ulterior până în epoca în care Iisus și cei doisprezece au plecat în cele din urmă la Ierusalim, David Zebedeu a menținut, pentru lucrarea regatului, un cartier general în casa tatălui său din Betsaida. Acesta a fost sediul central al operațiunilor lui Iisus pe Pământ, și un loc de popas pentru serviciul de mesageri pe care David îl asigura între credincioșii din diversele părți ale Palestinei și din regiunile adiacente. El a înfăptuit toate acestea din proprie inițiativă, dar cu aprobarea lui Andrei. David folosea de la patruzeci la cincizeci de mesageri în acest serviciu de informații pentru munca regatului, care creștea și se extindea cu rapid. În timp ce asigura acest serviciu, el își câștiga parțial traiul consacrand o parte din timpul său vechii meserii de pescar.

1. Marele renume al lui Iisus

149:1.1 (1668.5) În momentul în care tabăra din Betsaida a fost ridicată, renumele lui Iisus, mai ales ca vindecător, se răspândise în toate regiunile Palestinei, în toată Siria și în țările vecine. La săptămâni după plecarea din Betsaida, bolnavii au continuat să sosească. Nereușind să îl întâlnească pe Maestru, ei aflau de la David unde se găsea și porneau în căutarea sa. În cursul acestui turneu, Iisus nu a înfăptuit în mod deliberat nici un act de vindecare așa-zis miraculoasă. Totuși, zeci de persoane suferinde și-au văzut sănătatea și fericirea restabilite grație puterii de reconstruire a credinței intense care le împingea în căutarea tămăduirii.

149:1.2 (1669.1) La vremea acestei misiuni, a început să se producă o serie specială și inexplicabilă de fenomene de vindecare, care au continuat până la sfârșitul vieții terestre a lui Iisus. Pe parcursul acestui turneu de trei luni, peste o sută de bărbați, de femei și de copii din Iudeea, din Idumeea, din Galileea, din Siria, din Tir și din Sidon, și de dincolo de Iordan, au beneficiat de această vindecare inconștientă făcută de Iisus și, când s-au înapoiat la casa lor, ei au contribuit și mai mult la sporirea renumelui său. Și ei au făcut așa, cu toate că Iisus, de fiecare dată când observa vreunul dintre aceste cazuri de vindecare spontană, recomanda direct beneficiarului „să nu vorbească nimănui”.

149:1.3 (1669.2) Nu ni s-a revelat niciodată cu exactitate ceea ce se petrecuse în aceste cazuri de vindecare spontană sau inconștientă. Maestrul nu a explicat niciodată apostolilor săi modul cum se efectuau. În mai multe rânduri, el s-a mărginit a zice: „Eu îmi dau seama că țâșnit din mine o putere.” Într-un rând, după ce a fost atins de un copil, el a remarcat: „Îmi dau seama că a țâșnit afară din mine viața.”

149:1.4 (1669.3) În absența indicațiilor directe ale Maestrului referitoare la natura acestor însănătoșiri spontane, ar fi o impertinență din partea noastră să încercăm să explicăm cum au fost ele înfăptuite, dar ne este permis să ne dăm părerea noastră despre aceste fenomene de vindecare. Noi credem că un mare număr din însănătoșirile aparent miraculoase care s-au produs în cursul slujirii pe pământ a lui Iisus au rezultat din conjugarea următoarelor trei puternice influențe:

149:1.5 (1669.4) 1. Prezența unei credințe solide, dominante și vii în inima ființei omenești care căuta cu perseverență să fie vindecată, însoțită de faptul că această vindecare era dorită mai degrabă pentru binefacerile ei spirituale decât pentru o restabilire pur fizică.

149:1.6 (1669.5) 2. Existența, concomitent cu această credință omenească, a mării simpatii și a mării compasiuni a Fiului Creator întrupat și plin de îndurare; acest Fiu al lui Dumnezeu poseda efectiv, în persoana sa, puteri și prerogative de vindecare creative aproape nelimitate și independente de timp.

149:1.7 (1669.6) 3. În același timp cu credința creaturii și cu viața Creatorului, trebuie, de asemenea, notat că acest om-Dumnezeu era expresia personificată a voii Tatălui. Cu prilejul contactului dintre nevoia umană și puterea divină capabilă de a o satisface, dacă Tatăl nu ar exprima voința diferită, cele două ar deveni una; vindecarea s-ar produce atunci fără ca Iisus cel uman să fi fost conștient de ea, dar ea ar fi fost imediat recunoscută de natura sa divină. Deci, trebuie explicate un mare număr de cazuri de vindecare prin operarea unei mari legi care ne este cunoscută de demult, și anume: ceea ce Fiul Creator dorește și ceea ce Tatăl etern voiește ESTE.

149:1.8 (1669.7) Noi suntem deci de părere că în prezența personală a lui Iisus, anumite forme de credință umană profundă *constrângeau* literalmente și realmente manifestarea vindecării prin anumite forțe și personalități creative ale universului, pe atunci intim asociate cu Fiul Omului. Devine, de atunci, un fapt de seamă că Iisus a permis frecvent ca oamenii să se vindece ei înșiși, în prezența sa, prin puterea credinței lor personale.

149:1.9 (1670.1) Mulți alții au căutat vindecarea în scopuri pur egoiste. O văduvă bogată din Tir, însoțită de suita ei, a venit pentru a fi vindecată de infirmitățile ei, și care erau multe; urmărindu-l pe Iisus prin Galileea, ea a continuat să îi ofere tot mai mulți bani, de parcă puterea lui Dumnezeu ar putea fi cumpărată prin licitație. Ea nu s-a interesat niciodată de evanghelia împărăției; ea căuta doar vindecarea bolilor ei fizice.

2. Atitudinea poporului

149:2.1 (1670.2) Iisus înțelegea mintea oamenilor; el știa ce este în adâncul inimii lor. Dacă învățăturile sale ar fi fost transmise așa cum le-a prezentat el, având drept singur comentariu interpretarea inspirată a vieții sale pământești, toate națiunile și toate religiile lumii ar fi îmbrățișat rapid evanghelia împărăției. Eforturile bine intenționate ale primilor ucenici ai lui Iisus de reformulare a învățăturilor sale, cu scopul de a le face mai acceptabile pentru anumite națiuni, rase și religii, au avut ca efect doar facerea acestor învățături și mai puțin acceptabile pentru toate celelalte națiuni, rase și religii.

149:2.2 (1670.3) În eforturile lui de a atrage atenția favorabilă a anumitor grupuri din epoca sa asupra învățăturilor lui Iisus, apostolul Pavel a scris numeroase epistole de instrucțiuni și de recomandări. Alți învățători ai evangheliei lui Iisus au făcut la fel, dar nici unul dintre ei nu și-a închipuit că aceste scrieri vor fi ulterior adunate de către cei care vroiau să le prezinte ca alcătuind învățăturile lui Iisus. În consecință, deși ceea ce se numește creștinism conține mai multe elemente din evanghelia Maestrului decât orice altă religie, el conține și multe date pe care nu le-a propovăduit Iisus. În afară de încorporarea, în creștinismul primitiv, a numeroase învățături ale misterelor persane și a multor elemente din filozofia greacă, s-au comis două mari greșeli:

149:2.3 (1670.4) 1. Efortul de a lega direct învățătura evangheliei de teologia iudaică, așa cum este ilustrat de doctrinele creștine ale ispășirii, propovăduind că Iisus era Fiul al cărui sacrificiu ar satisface severa judecată a Tatălui și ar potoli furia divină. Aceste învățături au dat naștere unor încercări laudabile de a face evanghelia împărăției mai acceptabilă iudeilor increduli. Dacă aceste eforturi au eșuat în țelul lor în ceea ce privește aderarea iudeilor, ei n-au eșuat în încurcarea și în alienarea multor suflete sincere din toate generațiile ulterioare.

149:2.4 (1670.5) 2. Ce-a de-a doua mare gafă a primilor ucenici ai Maestrului, o greșală la a cărei perpetuarea au persistat toate generațiile ulterioare, a fost aceea de a organiza doctrina creștină atât de complet în jurul *persoanei* lui Iisus. Acest accent excesiv pus pe personalitatea lui Iisus, în teologia creștinismului, a contribuit la opacizarea învățăturilor sale. Toate acestea au făcut din ce în ce mai dificil iudeilor, mahomedanilor, hindușilor și altor membri ai religiilor orientale de a accepta învățăturile lui Iisus. Noi n-am vrea să minimalizăm locul persoanei sale într-o religie care poate să-i poarte numele, dar nici n-am vrea să permitem ca această considerație să eclipseze viața sa inspiratoare sau să înlocuiască mesajul lui de salvare: paternitatea lui Dumnezeu și fraternitatea oamenilor.

149:2.5 (1670.6) Cei care propovăduiesc religia lui Iisus ar trebui să se apropie de celelalte religii în recunoașterea adevărurilor pe care le dețin în comun (și dintre care multe provin direct sau indirect din

mesajul lui Iisus) abținându-se totodată să mai insiste atât de mult asupra diferențelor.

149:2.6 (1671.1) În momentul acela, renumele lui Iisus se sprijinea în principal pe reputația sa de vindecător, dar nu urmează că a trebuit întotdeauna să fie astfel. Pe măsură ce trecea timpul, el a fost din ce în ce mai căutat pentru ajutorul său spiritual. Cu toate acestea, însănătoșirile fizice erau cele care exercitau asupra poporului atracția cea mai directă și cea mai imediată. Ajutorul lui Iisus era din ce în ce mai solicitat de către victimele sclaviei morale și ale obsesiilor mentale; el le propovăduia invariabil calea izbăvirii. Tații căutau sfaturile sale pentru a-și călăuzi fiii, și mamele îi cereau ajutorul pentru a-și îndruma fiicele. Cei care se aflau în întuneric veneau către el, și el le revela lumina vieții. El apleca întotdeauna urechea la nenorociții omenirii și ajuta oricând pe oricine căuta îndrumarea sa.

149:2.7 (1671.2) În vreme ce Creatorul însuși era pe pământ, întrupat sub înfățișarea cărnii muritoare, era inevitabil să se producă lucruri extraordinare. Totuși, n-ar trebui să vă apropiați de Iisus prin aceste evenimente așa-zise miraculoase. Învățați să vă apropiați de miracole prin Iisus, dar nu comiteți greșeala de a vă apropia de Iisus prin miracole. Această recomandare este legitimă, cu toate că Iisus din Nazaret este unicul întemeietor de religie care a înfăptuit pe pământ acte supramateriale.

149:2.8 (1671.3) Trăsătura cea mai uimitoare și cea mai revolutivă a misiunii pământești a lui Mihail a fost atitudinea sa față de femei.

Într-o epocă și într-o generație în care pentru un bărbat nu era potrivit s-o salute nici chiar pe propria lui soție în public, Iisus a îndrăznit să ia cu el femei care să propovăduiască evanghelia în legătură cu cel de-al treilea turneu al său de predicare în Galileea. Și a avut curajul suprem de a face asta în ciuda învățăturii rabinice care proclama: „Mai bine să ardeți cuvintele legii decât să le încredințați femeilor.”

149:2.9 (1671.4) Într-o singură generație, Iisus a scos femeile dintr-o uitare nerespectuoasă și le-a eliberat de corvezile servile ale epocilor primitive. Și este o rușine pentru religia care a îndrăznit să își însușească numele lui Iisus, că n-a avut curajul moral de a urma acest nobil exemplu în atitudinea ei ulterioară față de femei.

149:2.10 (1671.5) Oamenii cu care Iisus se amesteca îl găseau într-un totu dezbărat de superstițiile vremii. El era liber de prejudecăți religioase și nu era niciodată intolerant. Nimic din inima sa nu semăna cu un antagonism social. El se conforma la ceea ce era bun din religia strămoșilor lui, dar nu șovăia să negligeze tradițiile umane ale superstiției și ale servituții. El îndrăznește să propovăduiască că catastrofele naturii, accidente timpului și alte evenimente dezastruoase nu sunt nici pedepse ale judecății divine nici decrete misterioase ale Providenței. El a condamnat devotamentul servil față de ceremoniile lipsite de sens, și a denunțat sofismul cultului materialist. El a proclamat fără înconjur libertatea spirituală a oamenilor și a îndrăznit să propovăduiască că muritorii întrupați sunt, în fapt și în adevăr, fiii Dumnezeului viu.

149:2.11 (1671.6) Iisus a transcens toate învățăturile strămoșilor săi atunci când a substitui cu îndrăzneală mâinile fără pată cu inimile fără pată, ca semne ale adevăratei religii. El a înlocuit tradiția prin realitate și a înlăturat toate pretențiile vanității și ale ipocriziei. Și, totuși, acest neînfricat om al lui Dumnezeu n-a dat curs liber criticilor distructive, și n-a manifestat un dispreț total pentru uzanțele religioase, sociale, economice și politice ale timpului său. El nu era un militant revolutiv; era un evoluționist progresist. El nu s-a lansat în distrugerea a ceea ce *era* decât oferind simultan tovarășilor săi lucrul mai înalt care *trebuia să fie*.

149:2.12 (1672.1) Iisus a obținut ascultarea discipolilor săi fără a o cere. Dintre toți oamenii care au primit chemarea sa personală, numai trei au refuzat această invitație de a deveni discipolii săi. El exercita o putere de atracție specială asupra oamenilor, dar nu era dictatorial. El impunea încrederea, și niciodată nimeni n-a fost ofensat de primirea unui ordin de la el. El își asuma o autoritate absolută asupra discipolilor săi, dar nici unul n-a avut niciodată vreo obiecție față de asta. El le îngăduia discipolilor să-l numească Maestrul.

149:2.13 (1672.2) Maestrul era admirat de toți cei care îl întâlneau, în afară de cei care nutreau prejudecăți religioase bine înrădăcinată și de cei care credeau că deslușesc un pericol politic în învățăturile sale. Auditorii săi erau uluiți de originalitatea și de autoritatea învățăturii sale. Ei s-au minunat de răbdarea sa față de înapoiții și de pisălogii care îi puneau întrebări. El insufla speranță și încredere în inima tuturor celor care beneficiau de ajutorul său. Numai cei care nu l-au

întâlnit se temeau de el, și îl urau numai cei care îl considerau un campion al unui adevăr destinat să distrugă răul și greșeala pe care ei hotărâseră să le păstreze cu orice preț în inima lor.

149:2.14 (1672.3) Asupra prietenilor lui, la fel ca și asupra dușmanilor lui, el exercita o puternică influență fascinantă specială. Mulțimile îl urmau cu săptămânile, și numai pentru a-i auzi cuvintele binevoitoare și pentru a observa simplitatea vieții sale. Bărbații și femeile devotați îl iubeau pe Iisus cu o afecțiune aproape supraomenească, și cu cât îl cunoșteau mai bine, cu atât îl iubeau mai mult, și toate acestea rămân încă adevărate. Chiar și astăzi și în toate epocile viitoare, cu cât un om îl cunoaște mai bine pe acest om-Dumnezeu cu atât mai mult îl va iubi și va voi să-l urmeze.

3. Ostilitatea liderilor religioși

149:3.1 (1672.4) În pofida primirii favorabile a lui Iisus și a învățăturilor sale de către oamenii de rând, liderii religioși din Ierusalim erau din ce în ce mai alarmați și mai ostili. Fariseii elaboraseră o teologie sistematică și dogmatică. Iisus propovăduia după nevoile de moment; el nu era un învățător sistematic; el își expunea învățătura plecând nu atât de la lege, cât de la viață, prin parabolă. Atunci când, pentru a-și ilustra mesajul folosea o parabolă, el își propunea să nu utilizeze decât o singură trăsătură a poveștii în acest scop. Multe idei false despre învățătura lui Iisus pot rezulta din încercările de a transforma parabolele sale în alegorii.)

149:3.2 (1672.5) Liderii religioși din Ierusalim deveneau aproape nebuni de furie ca urmare a recente convertiri a tânărului Avraam și a dezertării celor trei spioni, care fuseseră botezați de Petru și îi însoțeau acum pe evangheliști în cel de-al doilea turneu de predicare din Galileea. Conducătorii iudei erau din ce în ce mai orbiți de frică și de prejudecăți, în timp ce inima lor se înăsprea de respingerea continuă a atrăgătoarelor adevăruri ale evangheliei împărăției. Odată ce oamenii au refuzat să facă apel la spiritul care locuiește în ei, aproape că nu se mai poate face nimic pentru a modifica atitudinea lor.

149:3.3 (1672.6) Cu prilejul primei sale întâlniri cu evangheliștii în tabăra de la Betsaida, Iisus le zisese la terminarea cuvântării sale: „Nu uitați că, trupește și mental - adică emoțional - reacția oamenilor este individuală. Singura lor *uniformitate* este faptul de a fi locuiți de un spirit lăuntric. Deși aceste spirite divine pot varia întrucâtva prin natura și prin întinderea experienței lor, ei reacționează uniform la toate apelurile spirituale. Omenirea nu va putea niciodată ajunge la unitate și la fraternitate altfel decât prin acest spirit și făcând apel la el.” Dar mulți dintre conducătorii iudei închiseseră porțile inimii lor la chemarea spirituală a regatului. Începând din ziua aceasta, ei n-au mai încetat să mai facă planuri și să comploteze pentru a-l distruge pe Maestru. Ei erau convinși că Iisus trebuia arestat, condamnat și executat ca criminal religios, violator al învățăturilor capitale ale legii sacre iudaice.

4. Derularea turneului de predicare

149:4.1 (1673.1) Iisus a lucrat foarte puțin în public în timpul acestui turneu de predicare, dar el conducea numeroase ore de seară pentru credincioși în majoritatea orașelor și satelor în care a avut ocazia să șadă cu Iacob și Ioan. La una dintre aceste sesiuni de seară, unul dintre tinerii evangheliști i-a pus lui Iisus o întrebare despre mânie, și, în răspunsul său, Maestrul i-a dat, între altele, următoarele indicații:

149:4.2 (1673.2) ”Mânia este o manifestare materială care reprezintă, într-o manieră generală, măsura în care natura spirituală n-a reușit să domine naturile intelectuale și fizice conjugate. Mânia indică lipsa voastră de iubire fraternă tolerantă, plus lipsa voastră de respect de sine și de stăpânire de sine. Mânia epuizează sănătatea, degradează mintea și îl handicapează pe instructorul spiritual al sufletului omului. N-ați citit voi în Scripturi că 'furia îl omoară pe omul prost' și că 'omul se sfâșie pe el însuși în mânia sa'? Și că 'cel care nu este iute la mânie posedă o mare înțelegere', pe câtă vreme 'oricine se enervează repede exaltă nebunia'? Voi știți cu toții că 'un răspuns blând abate mânia' și că 'cuvintele dure stârnesc mânia.' 'Reținerea amână mânia' și 'cel ce nu se controlează pe sine seamănă cu un oraș fără apărare și fără ziduri.' 'Cel mânios este crud și mânia este insultătoare.' 'Oamenii iritați ațâță vrajba, pe când cei furioși își înmulțesc nelegiuirile.' 'Nu fiți grăbiți în spirit, căci mânia rămâne în

adâncul proștilor.' Înainte de a termina, Iisus a mai zis: „Inima să vă fie dominată de iubire, pentru ca îndrumătorul vostru spiritual să nu se ostenească prea mult ca să vă descătușeze de tendința de a lăsa să izbucnească accesele de mânie animală incompatibile cu statutul filiației divine.”

149:4.3 (1673.3) Cu această aceeași ocazie, Maestrul a expus unui grup avantajul de a poseda un caracter bine echilibrat. El a recunoscut necesitatea, pentru majoritatea oamenilor, de a se consacra măiestriei unei oarecare profesii, dar el a deplâns toate tendințele către specializarea excesivă care conduc la îngustimea de spirit și la limitarea activităților vieții. El a atras atenția asupra faptului că orice virtute, dacă este dusă până la extrem, poate deveni un viciu. Iisus a predicat întotdeauna cumpătarea și a propovăduit bunul simț - a da problemelor vieții justa lor proporție. El a făcut observația că un exces de compasiune și de milă pot degenera într-o gravă instabilitate emoțională, și că entuziasmul poate duce la fanatism. El a analizat caracterul unuia dintre vechii lor asociați pe care închipuirea îl antrenase în întreprinderi vizionare și irealizabile. În același timp, el i-a pus în gardă contra pericolelor monotoniei unei mediocrități prea conservatoare.

149:4.4 (1673.4) Apoi Iisus a discutat asupra pericolelor curajului și ale încrederii, și modul în care aceste însușiri conduc uneori sufletele nechibzuite la temeritate și la îngâmfare. El a arătat deopotrivă cum prudența și discreția, atunci când sunt împinse prea departe, conduc la lașitate și la nereușită. El i-a îndemnat pe auditori să se străduiască să fie originali, evitând totodată tendința spre

excentricitate. El pleda în favoarea compătimirii lipsite de sentimentalism și a pietății fără bigotism. El a propovăduit un respect dezbărat de frică și de superstiție.

149:4.5 (1674.1) Ceea ce i-a impresionat pe colaboratorii săi n-a fost atât de mult învățătura lui Iisus despre echilibrul de caracter, ci mai degrabă faptul că propria sa viață era o expresie atât de elocventă a învățăturii sale. El a trăit în mijlocul încordării și al furtunii, dar aceasta nu l-a clătinat niciodată. Dușmanii săi îi întindeau întruna curse, dar n-au reușit niciodată să-l prindă în ele. Înțelepții și erudiții se străduiau să-l împingă în controverse, dar el nu se poticnea. Au încercat să-l încurce în discuții, dar răspunsurile sale erau întotdeauna iluminate, pline de demnitate și categorice. Când era întrerupt în discursurile sale de multiple întrebări, răspunsurile îi erau întotdeauna semnificative și concludente. Niciodată n-a recurs la tactici josnice pentru a face față presiunii continue a dușmanilor lui care nu ezitau să recurgă la tot felul de minciuni, nedreptăți și inechități în atacurile lor împotriva lui.

149:4.6 (1674.2) Este adevărat că mulți bărbați și femei trebuie să practice cu asiduitate o meserie bine definită pentru a-și câștiga traiul; este totuși în întregime dezirabil ca ființele omenești să cultive un vast câmp de cunoștințe despre viață, așa cum este ea trăită pe pământ. Persoanele cu adevărat educate nu se mulțumesc să rămână în ignoranță în ceea ce privește viața și faptele semenilor lor.

5. Lecția despre mulțumire

149:5.1 (1674.3) În ziua în care Iisus vizita grupul de evangheliști care lucra sub îndrumarea lui Simon Zelotul, acesta l-a întrebat pe Maestru, în cursul conferinței de seară: De ce sunt unele persoane cu atât de mult mai fericite și mulțumite decât altele? Este mulțumirea o treabă de experiență religioasă? Iisus a răspuns la întrebarea lui Simon dând, printre altele, următoarele indicații:

149:5.2 (1674.4) ”Simon, unele persoane sunt din fire mai fericite decât altele. Aceasta depinde mult, cu adevărat mult de bunăvoință a omului de a se lăsa condus și îndrumat de spiritul Tatălui care trăiește în el. Oare tu n-ai citit în scripturi aceste cuvinte ale înțeleptului: 'Spiritul omului este lampa Domnului scrutând tot domeniul lui interior'? Și de îndată ce acești muritori astfel călăuziți de spirit zic: 'Sforile au căzut pe mine în locuri agreabile; da, îmi revine o bună moștenire'. 'Puținul pe care îl posedă un om drept valorează mai mult decât bogățiile multor oameni răi', căci 'un om de bine își va trage satisfacția din el însuși', 'O inimă voioasă dă o bună dispoziție; ea este o sărbătoare continuă. Mai mult valorează puține bunuri odată cu respectarea Domnului, decât o mare comoară aducătoare de necazuri. Mai mult face o masă de legume cu iubire decât un bou gras însoțit de ură. Mai mult valorează micile resurse cu dreptate decât marile venituri fără rectitudine.' 'O inimă veselă face bine ca și un medicament.' 'Mai mult face să ai un pumn de grăunțe cu liniște decât o supraabundență de bunuri cu amărăciuni și cu vexări ale spiritului.'

149:5.3 (1674.5) ”Amărăciunile oamenilor provin, în mare parte, din ambițiile lor dezamăgite și din răniri ale orgoliului lor. Oamenii își

rezervă o datorie din a face tot ce se poate cu viața lor pe pământ, dar, atunci când se fac eforturi sincere în sensul acesta, ei ar trebui să-și accepte cu voioșie soarta și să dea dovadă de ingeniozitate pentru a scoate cea mai bună parte din ceea ce le revine. O prea mare parte din dificultățile oamenilor își au originea în profunda frică instinctivă din inima lor. 'Cel rău fuge atunci când nimeni nu-l urmărește'. 'Cei răi se aseamănă cu o mare agitată, căci ea nu se poate odihni, dar apele sale resping mîlul și noroiul; nu există pace, spune Dumnezeu, pentru oamenii răi.'

149:5.4 (1674.6) "Așadar nu căuta o pace amăgitoare și niște bucurii trecătoare, ci mai degrabă asigurarea credinței și siguranța filiației divine, care dau calmul, mulțumirea și bucuria supremă în spirit."

149:5.5 (1675.1) Iisus considera prea puțin această lume ca o „vale a lacrimilor”, ci mai degrabă ca o „vale a creării de suflete”, sfera natală a spiritelor eterne nepieritoare menite să urce în Paradis.

6. „Teama de domnul”

149:6.1 (1675.2) În Gamala, în cursul convorbirilor de seară, Filip i-a zis lui Iisus: „Maestre, de ce Scripturile ne ordonă să ne 'temem de Domnul', pe câtă vreme tu ai vrea ca noi să ne întoarcem fără frică spre Tatăl care este în ceruri? Cum putem noi să împăcăm aceste învățături?” Iisus i-a răspuns lui Filip zicând:

149:6.2 (1675.3) ”Copiii mei, nu mă surprinde că puneți asemenea întrebări. La început, numai prin frică putea omul să învețe respectul; dar eu am venit să revelez iubirea Tatălui pentru ca voi să fiți îndemnați să-l adorați pe cel Etern prin atracția recunoștinței afectuoase a unui fiu și prin reciprocitatea iubirii perfecte și profunde a Tatălui. Aș vrea să vă scot din robia ce constă în a vă supune, prin frica servilă, serviciului fastidios al unui Dumnezeu-rege gelos și mânios. Aș vrea să vă învăț relațiile de la Tată la fiu dintre Dumnezeu și oameni, în așa fel încât să vă conduc cu bucurie la libera adorare sublimă și celestă a unui Dumnezeu-Tată afectuos, just și îndurător.

149:6.3 (1675.4) ”'Teama de Domnul' a avut diferite înțelesuri în epocile succesive; ea a început prin spaimă, a continuat prin angoasă și frică, și a sfârșit prin teamă și respect. Plecând de la respect, eu aș vrea acum să vă înalț prin recunoaștere, prin realizare și prin apreciere, la *iubire*. Când omul nu recunoaște decât lucrările lui Dumnezeu, el este determinat să aibă frică de Cel Suprem; când începe să înțeleagă și să cunoască prin experiență personalitatea și caracterul lui Dumnezeu cel viu, el este determinat să-l iubească tot mai mult pe acest bun și perfect Tată universal și etern. Tocmai această schimbare a relației dintre om și Dumnezeu constituie misiunea Fiului Omului pe pământ.

149:6.4 (1675.5) ”Copiilor inteligenți nu le este frică de tatăl lor pentru a obține daruri mari de la el. Afecțiunea tatălui pentru fiii și fiicele lui i-a dictat deja să le dăruie o abundență de lucruri bune. Primindu-le dinainte, acești copii preaiubiți sunt determinați să-l iubească pe tatăl lor dând dovadă de recunoștință și de apreciere pentru această

generozitate binefăcătoare. Bunătatea lui Dumnezeu duce la pocăință; binefacerea lui Dumnezeu conduce la servire; milostenia lui Dumnezeu duce la salvare; în timp ce iubirea lui Dumnezeu conduce la adorarea lui cu inteligență din toată inima.

149:6.5 (1675.6) ”Strămoșii voștri se temeau de Dumnezeu pentru că el era puternic și misterios. Voi îl adorați pentru că el este magnific în iubire, generos în îndurare și glorios în adevăr. Puterea lui Dumnezeu face să se nască frica în inima omenească, dar noblețea și justetea personalității sale generează respect, iubire și adorare spontană. Un fiu afectuos și deferent nu se teme și nici nu se sperie de un tată, fie el puternic și nobil. Eu am venit în lume pentru a înlocui frica prin iubire, amărăciunea prin bucurie, teama prin încredere, sclavia servilă și ceremoniile lipsite de sens prin serviciul expresie a iubirii și prin adorarea apreciativă. Rămâne totuși adevărat, pentru cei aflați în întuneric, că 'teamă de Domnul este începutul înțelepciunii.' Când lumina va străluci mai din plin, fiii lui Dumnezeu vor fi făcuți să-l laude Infinitul pentru ceea ce *este* el, mai degrabă decât să se teamă de ceea ce *face*.

149:6.6 (1675.7) ”Când copiii sunt mici și necugetați, trebuie ca ei să fie dojeniți pentru a-i respecta pe părinții lor; însă, când cresc și încep să aprecieze ceva mai bine binefacerile îngrijirii și ocrotirii părinților lor, un respect înțelegător și o afecțiune crescândă îi înalță la un nivel de experiență la care ei îi iubesc efectiv pe părinții lor pentru ceea ce sunt ei, mai mult decât pentru ceea ce au făcut. Tatăl își iubește în mod firesc copilul, dar copilul trebuie să-și dezvolte dragostea pentru tatăl său începând cu spaima de ceea ce ar putea face tatăl său, apoi

continuând cu teama, frica, dependența și respectul, până la considerația apreciativă și afectuoasă a iubirii.

149:6.7 (1676.1) ”A-ți fost învățați că trebuie să vă 'temeți de Dumnezeu și să respectați poruncile sale, căci aceea este întreaga datorie a omului.' Or, eu am venit ca să vă dau o poruncă nouă și superioară. Aș vrea să vă învăț să-l 'iubiți pe Dumnezeu și să învățați să faceți voia sa, căci acesta este cel mai mare privilegiu al fiilor de Dumnezeu eliberați.' Tații voștri au fost învățați să se 'teamă de Dumnezeu - Rege Atotputernic.' Eu vă învăț: Iubiți-l pe Dumnezeu - Tatăl infinit milostiv.'

149:6.8 (1676.2) ”În împărăția cerurilor, pe care eu am venit să-l proclam, nu există nici un rege sus și puternic; această împărăție este o familie divină. Centrul și capul universal recunoscut și adorat fără rezervă, al acestei vaste fraternități de ființe inteligente este Tatăl meu și Tatăl vostru. Eu sunt Fiul său, și voi sunteți deopotrivă fiii lui. Este deci veșnic adevărat că voi și cu mine suntem frați în starea celestă, și asta cu atât mai mult cu cât noi am devenit frați încarnați în viața pământească. Încetați deci să vă mai temeți de Dumnezeu ca de un rege sau să-l mai serviți ca pe un stăpân; învățați să-l respectați ca fiind Creatorul; onorați-l ca fiind Tată al tinereții voastre spirituale; iubiți-l ca pe un apărător milostiv; și, în cele din urmă, adorați-l ca fiind Tatăl iubitor și infinit înțelept al înfloririi voastre în maturitatea și în aprecierea spirituale.

149:6.9 (1676.3) Falsele voastre concepții despre Tatăl celest dau naștere ideilor voastre eronate despre umilință și unei mari părți din ipocrizia voastră. Omul este poate un vierme de pământ prin natura

și prin originea lui, însă, atunci când este locuit de spiritul Tatălui meu, acest om a devenit divin prin destinul său. Spiritul revărsat de Tatăl meu se va întoarce cu siguranță la sursa sa divină și la nivelul universal al originii sale. Și sufletul omenesc al omului muritor care va fi devenit copilul renăscut al acestui spirit lăuntric se va înălța cu certitudine odată cu spiritul divin până la însăși prezența Tatălui veșnic.

149:6.10 (1676.4) Într-adevăr, umilința se află în muritorii care primesc toate aceste daruri ale Tatălui care este în ceruri, cu toate că este atașată o demnitate divină tuturor candidaților prin credință la ascensiunea eternă a împărăției cerurilor. Practicile servile și lipsite de sens ale unei false smerenii ostentative sunt incompatibile cu aprecierea sursei salvării voastre și cu recunoașterea destinului sufletelor voastre născute din spirit. Smerenia în fața lui Dumnezeu este cu totul potrivită în străfundurile inimii voastre; modestia înaintea oamenilor este lăudabilă; dar ipocrizia unei smerenii conștiente de sine și care caută să atragă atenția este copilărească și nedemnă de fiii iluminați ai împărăției.

149:6.11 (1676.5) Voi faceți bine să fiți modești în fața lui Dumnezeu și să vă controlați în fața oamenilor, dar trebuie ca modestia voastră să aibă o origine spirituală și să nu fie etalarea iluzorie a unui simțământ auto-conștient de superioritate satisfăcută de sine însăși. Profetul a vorbit cu înțelepciune când a zis: 'Mergeți smeriți cu Dumnezeu', căci, deși Tatăl celest este Infinit și Etern, el locuiește și 'în cel care are o minte care se căiește și un spirit smerit'. Tatăl meu disprețuiește orgoliul, detestă ipocrizia și urăște inechitatea. Pentru a

scoate în relief valoarea sincerității și a perfecte încrederi în sprijinul afectuos și în îndrumările fidele ale Tatălui celest, de aceea am făcut eu de atâtea ori aluzie la copilași, pentru a ilustra atitudinea minții și răspunsul spiritului care sunt atât de esențiale pentru a permite muritorilor să intre în realitățile spirituale ale împărăției cerurilor.

149:6.12 (1677.1) Profetul Ieremia i-a descris pe mulți muritori atunci când a zis: 'Voi sunteți aproape de Dumnezeu cu gura, dar departe de el în inima voastră.' N-ați citit voi și lugubrul avertisment al profetului care a spus: 'Preoții acestei lumi propovăduiesc pentru un salariu, iar profeții prezic pentru bani. În același timp, ei se pretind pioși și proclamă că Domnul este cu ei'? N-ați fost voi puși în gardă contra 'celor care vorbesc de pace vecinilor lor când vrajba este în inima lor', contra 'celor care linguesc cu buzele în vreme ce inima lor joacă un dublu joc'? Dintre toate amărăciunile pentru un om încrezător, nu este nimic atât de teribil decât de a fi rănit în casa unui prieten în care avea încredere.'"

7. Întoarcerea la Betsaida

149:7.1 (1677.2) După ce s-a sfătuit cu Simon Petru și a primit aprobarea lui Iisus, Andrei îl însărcinase pe David, în Betsaida, să trimită mesageri la diversele grupuri de predicatori, cu instrucțiunea de a termina turneul lor și de a reveni la Betsaida în ziua de joi 30 decembrie. La ora mesei de seară a acestei zile ploioase, tot grupul apostolic și învățătorii evangheliști sosiseră acasă la Zebedeu.

149:7.2 (1677.3) Grupul a petrecut laolaltă ziua de sabbat și a locuit în casele din Betsaida și din Capernaum, orașul vecin. După aceea, întregului grup i s-au dat paisprezece zile de vacanță pentru ca membrii lui să se poată duce la familia lor, să-și viziteze prietenii sau să meargă la pescuit. Cele două sau trei zile în care grupul a rămas reunit în Betsaida au fost cu adevărat tonifiante și inspiratoare; chiar și vechii învățători au fost edificați la auzirea tinerilor predicatori povestindu-și experiențele.

149:7.3 (1677.4) Printre cei 117 evangheliști, care au participat la acest al doilea turneu de predicare în Galileea, numai vreo 75 au reușit să treacă de proba experienței actuale și s-au găsit disponibili pentru a primi o însărcinare la expirarea celor două săptămâni de odihnă. Iisus a rămas la Zebedeu cu Andrei, cu Petru, cu Iacob și cu Ioan, și a petrecut multă vreme în discuția cu ei referitoare la prosperitatea și la expansiunea regatului.